

Punga ispitelor

Încă de la începutul lunii octombrie i-am convocat pe pandawirezi la mine pentru a hotărî ce facem de Revelion. N-a fost greu să ne decidem: fără nicio obiecție am ales ca destinație stațiunea „Trei Ape”. Data la care pica Revelionul era oricum fixată încă de pe vremea Papei Grigorie al treispelea iar nouă nu ne rămânea decât să sperăm că ziua de 31 decembrie va fi decretată zi liberă care se recuperează în avans (mă rog, dacă se poate zice așa...), caz în care puteam spera la o vacanță de patru zile: duminică, luni, marți, miercuri, adică din 30 decembrie până în 2 ianuarie... Premisele unei super excursii erau așadar cu prisosință îndeplinite.

Mi-am luat în serios mandatul încredințat, acela de a mă ocupa de rezervarea locurilor pentru Revelion, așa că luni după-masă m-am prezentat plin de elan la BTT (Biroul de Turism pentru Tineret) unde m-am adresat unui funcționar ce dădea semne vădite de plictiseală:

- Bună ziua, aș vrea să rezerv locuri de Revelion la „Trei Ape”. Cui trebuie să mă adresez?

- La „Trei Ape”? - s-a arătat omul plăcut surprins - ai nimerit bine, chiar la mine. Ai venit tocmai la timp pentru că mâine ne ducem la Reșița pentru contractări. Câți sunteți?

- Vreo cincisprezece.

- O, așa mulți? Foarte bine! Uite, te trec aici... pe ce nume?

- Florea.

- Așa, domnu' Florea, treci ăăă..., mâine e marți și suntem la Reșița, treci dumneata joi după-amiază, cam tot pe la ora asta. E bine așa?

- Da, sigur, joi după-masă e bine.

- Ar fi bine să aduci și un avans ca să nu fie nicio problemă.

- Un avans? Cam cât?

- Păi știu eu... măcar 100 de lei de persoană, asta ar veni 1500. Poți să-i aduci joi?

- Păi, pot, normal că pot... și eu vreau să fie sigură treaba. Dar cam cât costă, se știe?

- Asta o să știm numai după contractare. Depinde... noi am vrea să organizăm excursia pentru patru zile... anul trecut a fost cam 100 de lei pe zi plus masa festivă de revelion... io zic că undeva între patru sute cincizeci și cinci sute.

Am plecat mulțumit că am rezolvat problema atât de ușor. Acum trebuia să fac rost de banii de avans. Naiba s-a gândit că ne trebuie avansul de pe o zi pe alta.

Seara am vorbit la telefon cu pandawirezii să le dau vestea cea bună și vestea cea rea, fără a-i pune să aleagă ordinea. Surprinzător, Werni s-a oferit să-mi dea o mie de lei, pentru el și Mariana ca să scape de pe-acum de-o grijă.

Joi la ora stabilită m-am prezentat nu cu o mie ci cu două mii în buzunar. Omul meu m-a întâmpinat cu zâmbetul pe buze, exclamând de cum am intrat în încăpere:

- Pentru Revelionul de la Trei Ape, nu-i așa? Nu s-au făcut marți contractările, s-au amânat pentru marțea viitoare. Vino dumneata joia viitoare, tot pe la ora asta.

- Am adus avansul, cui îl plătesc? m-am dat eu important cu banii în mână.

- Nu acum, lasă că are timp, adu-i joi, tot așa, pe la trei jumate, patru.

De data asta am plecat puțin dezamăgit. Banii mă ardeau la buzunar, așa că am decis să-i depun la CEC, să nu-i port cu mine toată săptămâna...

Joi la ora stabilită m-am prezentat cu șapte mii în buzunar, căci între timp am primit câte cinci sutare de la toată lumea. Omul meu m-a întâmpinat cu zâmbetul pe buze, exclamând de cum am intrat în încăpere:

- Pentru Revelionul de la Trei Ape, nu-i așa? N-am fost marți la contractări, da' mergem marțea viitoare. Vino dumneata joia viitoare, tot pe la ora asta.

- Am adus toți banii, cui plătesc? am reluat întrebarea de joia trecută.

- Nu acum, lasă că are timp, adu-i joi, tot așa, pe la trei jumate, patru.

Am plecat și mai dezamăgit. Banii mă ardeau la buzunar, așa că am decis să-i depun iar la CEC, să nu-i port cu mine toată săptămâna...

Joi la ora stabilită m-am prezentat cu șapte mii în buzunar, căci în ajun îi scosesem de la CEC. Omul meu m-a întâmpinat cu zâmbetul pe buze, exclamând de cum am intrat în încăpere:

- Pentru Revelionul de la Trei Ape, nu-i așa? Nu s-au făcut marți contractările, s-au amânat pentru marțea viitoare. Vino dumneata joia viitoare, tot pe la ora asta.

- Am adus toți banii, cui plătesc? am reluat întrebarea de joia trecută.

- Nu acum, lasă că are timp, adu-i joi, tot așa, pe la trei jumate, patru.

Am plecat și mai dezamăgit. Banii mă ardeau la buzunar, așa că am decis să-i depun iar la CEC, să nu-i port cu mine toată săptămâna...

Acum e ușor, fac copy/paste și am rezolvat totul în două secunde, dar în toamna lui '79 am pierdut săptămânal o oră cu drumul la BTT, unde primeam de fiecare dată același răspuns, apoi încă o oră la CEC cu depunerea banilor, altă oră la retragerea banilor, până ce într-o seară...

- Nu mai venim cu voi la Trei Ape, mi-a zis Werni. Mâine vin să-mi dai banii înapoi.

- Mai așteaptă și tu până joi, că e deja 10 decembrie, odată tot trebuie să se ducă ăștia la contractări, am încercat eu să-l îmbunzez.

- Mă omule, nu înțelegi că nu mai vreau să mergem la Trei Ape? Mi-am rezolvat cu Mariana două locuri la Constanța. Noi o să facem Revelionul la mare anul ăsta.

- Ai înnebunit? Cum să faceți Revelionul la mare? Cine a mai auzit asta? Sper că glumești.

- Nu glumesc deloc. Când să vin mâine după bani?
- Când vrei tu. Când vin de la lucru îi scot de la CEC și te sun. Da' sper să te răzgândești până atunci...

Nu s-a răzgândit. Cu părere de rău i-am dat mia de lei de care mă bucurasem pentru că rezolva în mare parte problema avansului... Pe de altă parte, știam că Werni are dreptate, eram la jumătatea lui decembrie și Revelionul de la Trei Ape era tot mai mult în ceață. Acum ar fi prea târziu să ne orientăm spre altă destinație, cu siguranță toate locurile sunt ocupate... Așa că am început să regret că ne-am apucat atât de devreme de pregătirea Revelionului. Poate era mai bine s-o lăsăm pe ultima sută de metri.

Joi, 13 decembrie. M-am prezentat ca de obicei la ora stabilită dar cu buzunarele goale căci de mult timp n-am mai scos banii de la CEC să am ce pune seara la loc. Omul meu m-a întâmpinat ca de obicei cu zâmbetul pe buze, exclamând de cum am intrat în încăpere:

- Pentru Revelionul de la Trei Ape, nu-i așa? Nu s-au făcut marți contractările, s-au amânat pentru marțea viitoare. Vino dumneata joi, tot pe la ora asta. Ba nu, vino mai bine miercuri la ora asta, e bine?

Un licăr de speranță s-a aprins în sufletul meu. Ceva tot s-a schimbat, nu mult, dar totuși... m-a chemat miercuri în loc de joi. Tot e ceva, este?

Colegii de servicii erau și ei la curent cu veșnica amânare de la BTT. Într-una din zile, vine Nuți¹ la mine și mă întrebă:

- Mai ai două locuri la Revelionul vostru la Trei Ape? Am vorbit cu Sandu și a spus că i-ar plăcea să facem Revelionul cu voi, dacă se poate.

- În principiu se poate, i-am zis. Eu am rezervat 15 locuri și câțiva nu mai vin. Da' uitate că ăla mă tot amână de două luni, de aceea nu-ți pot promite nimic.

- Da' tu i-ai dat ceva? s-a interesat ea.

- Eu am tot vrut să plătesc avansul, dar a zis că-i prea devreme.

- Păi nu avansul, mă! O cafea, un whisky, o atenție... nu te-ai prins că așteaptă și omul ăla ceva?

Nu, nu m-am prins. Nici nu cred că aș fi fost în stare să îi fac o asemenea ofertă că nu-mi stă în caracter. O singură dată dădusem ciubuc la Arhiva Tribunalului, dar atunci mă învățase un avocat cum să procedez:

- Pui banii într-un plic. El îți va spune să vii altădată că nu are timp acum. Atunci tu îi dai plicul și îi spui așa:

- Aici am scris numărul dosarului. Poate aveți de căutat și alte dosare pe raftul ăla și îl găsiți și pe al meu. Când să mai vin?

Exact așa am făcut. Omul a luat plicul, a văzut bancnota de douăzeci de lei și mi-a zis:

- Așteaptă aici.

N-am așteptat mai mult de un sfert de oră și a venit cu dosarul de care aveam nevoie.

---

¹ Vă mai amintiți de Nuți, de la Vila B? Ea picase la mustață la Mate, eu picasem la ISE; apoi am schimbat carierele între noi: ea a intrat la ISE și eu am intrat la Mate. Ce bine că nu ne-am despărțit de Nuți la epilogul „Vilei B”!

Miercuri ardeam de nerăbdare să ajung la BTT. Iar aveam toți banii cu mine, nu voiam să risc nimic.

Pentru prima dată omul meu n-a schițat niciun zâmbet. Mai mult, mă privea ca și când atunci m-ar fi văzut pentru prima dată.

- Pentru Revelionul de la Trei Ape..., am încercat să-i împrăspățez memoria. Săptămâna trecută ați zis să vin miercuri.

- A, da, da... la Trei Ape! și-a amintit în sfârșit. De la ce întreprindere?

- Electrotimiș, i-am răspuns eu.

- Păi de la Electrotimiș nu e făcută nicio rezervare, zice el liniștit.

- N-o fi de la Electrotimiș, da' am făcut eu rezervarea de două luni, i-am răspuns eu în timp ce simțeam că tensiunea îmi creștea periculos.

- Toate locurile s-au dat la Electromotor și UMT. Nu mai e niciun loc pentru Revelionul la Trei Ape.

- Nu înțeleg cum vine asta. De două luni vin în fiecare joi și acum îmi ziceți că nu mai sunt locuri? Ați zis să vin azi, am venit. Pentru paișpe persoane vreau să plătesc, am adăugat hotărât, aruncându-i și o privire ucigătoare, după părerea mea.

Apoi, amintindu-mi de spusele lui Nuți, am adăugat în șoaptă, pe un ton ceva mai prietenos:

- Că doar nu v-ați imaginat că nu ne revanșăm și noi cumva...

- Stai să vedem, a devenit omul ceva mai prietenos... Ăștia de la UMT... au patruzeci de locuri. Câți vi-s voi?

- Paișpe.

- Bine, dom'le, las' că o să vorbesc cu ăștia... ce le trebuie lor patruzeci de locuri?

- Am banii la mine, pot să plătesc numa' să-mi ziceți cât.

- Nu, nu, vii mâine să plătești, că acum nu-i casiera aici. Pe la ora două dacă se poate, bine? Da' stai să-ți fac un calcul... așa... 455 de lei de persoană ori 14 patru ori cinci fac douăzeci douăș'doi așa... fac... în total... șase mii trei sute șaptezeci de lei!

Mi-a dat un petec de hârtie pe care făcuse calculele, apoi a adăugat:

- Aduci mâine toți banii, da?

- Sigur că da, nu-i nicio problema! Ne vedem mâine, așa cum am promis...

În cele din urmă, tot joi a fost ziua cea mare. La ora două fix am intrat pe ușa BTT-ului având într-un plic exact suma de 6370 de lei iar diferența pusă separat într-un alt plic în caz că, Doamne ferește... Plicurile cu bani erau puse în siguranță în buzunarul sacoului, unde nicio privire indiscretă nu-i putea vedea. În schimb, cât se poate de la vedere, o pungă măricică, burdușită cu două pachete, frumos ambalate, numai bune de dat cadou...

- Tocmai la timp ai venit! a exclamat omul meu, afișând un zâmbet larg, încât ziceai că a acumulat toate zâmbetele cu care mă primise timp de două luni jumate.

- Doamna Mariana, te rog să încasezi de la domnul Florea pentru cele paispe locuri la Trei Ape, strigă el în direcția unei uși pe care scria „CASIERIE” și îndărătul căreia stătea o doamnă voluminoasă. Apoi, către mine:

- Du-te dincolo, la casierie și apoi vino la mine să-ți dau hârtiile.

Am pătruns în casierie fără a mă despărți de valoroasa mea pungă cu cadouri. Timp de vreo zece minute, doamna Mariana a numărat de vreo trei ori cele șaiszeci și trei de bancnote de o sută de lei și cele șapte bancnote de zece lei. Apoi s-a pus pe scris chitanța, să completeze un borderou, a pus sutarele la locul hărăzit sutelor, zecarele la locul hărăzit zecilor, apoi a semnat chitanța și m-a trimis cu ea la colega ei care până atunci nu făcuse nimic.

- Pune-i te rog o ștampilă la domnu' i s-a adresat casiera colegei.

- Asta-i tot? am întrebat eu neîncrezător.

- Vă duceți cu chitanța la domnul Ivașcu, m-a lămurit colega casierei.

„Deci omul meu are și un nume de azi înainte”, m-am gândit eu... „Sper să îl uit cât mai repede²!”

Domnul Ivașcu și-a aruncat o privire de expert asupra chitanței, apoi mi-a înmănat niște hârtii pe care m-a pus să le semnez, după care mi-a zis foarte jovial:

- Să aveți parte de un Revelion frumos! Drum bun și mai poftiți pe la noi, adăugă el mai politicos ca niciodată.

Lă rândul meu i-am mulțumit și i-am urat de pe acum „La Mulți Ani” și tot ce se cuvine în astfel de împrejurări. Mi-am luat punga cu cadouri și am închis calm ușa în urma mea. Ceva mai încolo am găsit un coș de gunoi unde am scăpat de cutiile goale dar frumos ambalate din punga ispitelor...

În aceeași zi ne-am întâlnit cu toții pentru a sărbători cum se cuvine succesul de la BTT. Cu acest prilej am stabilit câteva sarcini pentru fiecare pandawirez, astfel încât Revelionul care marca schimbarea cifrei deceniilor să fie cel mai reușit Revelion al tuturor timpurilor.

Printre altele, fiecare trebuia să pregătească o surpriză pentru ceilalți, să se gândească la jocuri de cabană și la activități pentru alungat plictiseala. Nu în ultimul rând am decis ce vom face cu cei șase sute treizeci de lei care au rămas.

Zi și noapte am muncit pentru surpriza pe care am pregătit-o, la care, fără să știe, și-a adus și Micky contribuția. În cele din urmă, cu două zile înaintea plecării mi-am admirat opera de unul singur. Eram mândru de mine, mai ales că toată treaba am făcut-o într-o discreție deplină!

După-amiaza sâmbetei dinaintea plecării am dedicat-o cumpărăturilor. Înarmați cu rucsaci și sacoșe am colindat marile magazine căutând să cheltuim cât mai eficient mica avere care ne-a rămas, câte 45 de lei de căciulă, diferența până la cinci sute. Pe lista de cumpărături, la loc de cinste se găseau: cafea, zahăr, „Completa”, ceai, lămâie, țuică „Mureșană”, piper boabe și măcinat, șervețele, ciocolată, biscuiți, „Dextroză”, conserve de pateu și câte și mai câte...

---

² De altfel nu-s convins că îl chema Ivașcu. Dar sigur începea cu I.

După ce am cumpărat tot ce era trecut pe listă, mai aveam peste două sute de lei cu care nu știam ce să facem. În drum spre casă, trecând prin centru, mai intrăm odată la „Unic” unde am avut parte de o surpriză imensă: chiar înainte de ora închiderii au primit portocale fără coadă³! Între timp a apărut și șampanie la bax de șase sticle și ne-am gândit că nu strică să avem ceva rezerve pentru cazul în care pățim ca la Florești unde, la miez de noapte am ciocnit cu bere că șampania nu a ajuns pentru toată lumea.

Cu plinul făcut, ne-am dus spre casele noastre, urmând ca duminică dimineața să ne întâlnim la BTT pentru a ne lua zborul spre cel mai fantastic Revelion conceput vreodată de mintea omului!

Sfârșit de an

Credeam că voi fi primul la locul de întâlnire, dar m-am înșelat. Am pus toate bagajele în cala autocarului și ne-am așezat pe locurile noastre încercând să adăugăm câte ceva somnului scurt de care am avut parte noaptea precedentă. În câteva minute i-am bifat pe toți de pe listă și acum e cazul să-i afle toată lumea.

Politețea mă obligă să încep cu nepandawirezii: Nuți și Sandu (de care am pomenit ceva mai sus), Aurora, Reli și Puiu.

Tot din politețe voi continua cu anexele pandawirezilor: Mariana, Luly și Gaby, în ordinea vechimii în această ipostază. În fine... pandawirezii, în ordine alfabetică: Băcă, Gyuri, Micky, Mișu, Oliver și Sandy.

Pe la unsprezece am făcut un popas de vreo oră la Reșița, apoi am luat-o tot mai sus prin munți, spre Văliug, Pasul Prislop, Gărâna, Trei Ape, unde am ajuns la ora trei.

Un întreg bungalow cu zece locuri era al nostru, plus o cameră cu patru paturi într-un bungalow alăturat. Câțiva au ținut să renunțe la confortul de a dormi singuri în pat, așa că toată lumea a încăput în cele patru camere din primul bungalow, camera dintr-al doilea fiind transformată în depozit și loc de refugiu.

După masă am pornit într-o scurtă inspecție prin împrejurimi, mai exact înspre Gărâna, o mică localitate de care mă leagă multe amintiri plăcute.

Totul era în ordine, apropiindu-se de perfecțiune, dar totuși eram puțin decepționat: nici aici, la peste 1000 de metri altitudine nu era zăpadă. Ce-i drept, pe dealuri se vedeau vagi urme, ceea ce înseamnă că ninsese deja în acest sezon, dar în cea mai mare parte zăpada se topise. Doar pe lacul de acumulare care era înghețat bocnă a rezistat un stat gros de zăpadă, pe care se puteau vedea urmele unor curajoși care s-au dat cu sania pe lac.

---

³ Portocale cumpărate fără a sta la coadă! Ați uitat deja?!

- Ce nebuni, dacă se rupea gheața cu ei nu-i mai scotea nici naiba de acolo, mi-am dat cu părerea în timp ce mă plimbam cu Mișu de-a lungul lacului.

- Să știi că dacă e groasă, gheața nu se sparge așa ușor, m-a contrazis Mișu. Eu am mai traversat odată un lac înghețat și n-am pățit nimic.

- Eu n-aș face așa ceva pentru nimic în lume. Nici nu vreau să mă gândesc cum e să mori sub gheață... Brrr...

- Nu-i chiar atât de periculos, a încercat Mișu să mă liniștească, e destul să ții un par lung și solid în mâini. Dacă se rupe cumva gheața sub tine, parul acela rămâne sprijinit pe gheață și așa poți să te tragi afară.

- Tu glumești, i-am zis. Nu cunoști senzația aia groaznică, pe care o ai chiar și vara, când intri în mare sau în piscină și-ți ajunge apa la coaie? N-aș vrea să trăiesc senzația asta în apa de sub gheață!

Când am revenit în stațiune se întunecase deja. Din bungalowul nostru răzbătea deja voia bună pe ritmurile muzicii. Lipsiți de griji și prejudecăți, eram pregătiți să petrecem împreună cel mai frumos Revelion al tuturor timpurilor. Toate condițiile fiind îndeplinite, s-a dat liber la distracție!

Am profitat de cele două ore rămase până la cină pentru a împărți cadourile. Fiecare a pregătit un cadou pentru cineva, astfel încât toată lumea va primi un cadou dar fără a ști de la cine. Am așezat toate cadourile pe masă, apoi ne-am apropiat pe rând, încercând să recunoaștem care este cadoul nostru.

Nepandawirezii s-au bucurat de ciocolată sau alte dulciuri, la alegere. Gabi a primit o mică negresă de pluș, din cauza înclinațiilor ei pentru studenții de culoarea respectivă. Luly a primit un ciocan muzical spre a-l bate la cap cu mai mult spor pe Micky, ce i-a ajuns pentru o vreme logodnic. Ce cadou o fi primit Mariana?

Super Wir Gyuri Panda

Primul pandawirez care și-a recunoscut cadoul a fost Gyuri: o pereche de chiloți, ca semn de prețuire a contribuției sale la dezvoltarea limbajului multicolor al pandawirezilor cu expresia consacrată: „să-mi sugi chiloții!”.

Nici lui Băcă nu i-a fost greu să-și găsească cadoul: un vapor, cu care visa că va colinda cândva mările și oceanele lumii...

Dintre obiectele rămase pe masă, Mișu a ales fără ezitare biberonul, nu de alta dar era umplut cu bere!

Micky s-a bucurat nespus când a găsit pe masă o vioară minusculă. De când i s-a stricat „triola” era deprimat că nu ne mai poate ataca sistemul nervos prin intermediul timpanelor!

Cu modestie am luat ultimul cadou, căci știam că sabia de pe masă nu poate fi decât a mea și nimeni nu va îndrăzni să se atingă de ea. În sfârșit a observat cineva că Napoleon e chiar printre noi, ca dovadă frumoasa sabie de plastic pe care mi-am prins-o cu mândrie la cingătoare.

După cină, am continuat cu un moment deosebit: primirea oficială a lui Bâcă în Panda Wira. Cum e de așteptat, evenimentul a fost încununat de tradiționalul clinchet al paharelor, conform codului pe care îl respectam cu sfințenie. Cu acest prilej multe sticle au căzut la datorie, dar nu aveam de ce ne face griji pentru că multe alte sticle pline erau pregătite să ia locul celor goale.

Am chefuit până ce am pătruns adânc în ultima zi a anului, apoi s-a dat stingerea. Puține ore au rămas până la clipa în care ultimele două cifre ale contorului ce măsoară trecerea anilor aveau să se modifice simultan...

Wir Bâcă Panda primind emoționat însemnele Panda Wira

Luni, 31 decembrie, prima zi a săptămânii și în același timp ultima zi a anului, ne-a întâmpinat cu un cer senin pe care soarele strălucea vesel, alungându-ne ultimele speranțe de a mai ninge anul acesta. Dimineața am făcut o plimbare până la Brebu Nou de unde ne-am întors înghețați de frig pentru că soarele în loc să ne încălzească și-a înfipt în noi dinții ascuțiți, dar și cu o uriașă poftă de mâncare pe care iscusitul bucătar de la Trei Ape a alungat-o cu succes.

O scurtă siestă, apoi echiparea pentru o noapte specială, în selecta companie a pandawirezilor și a prietenilor lor.

Oare voi putea reproduce în cuvinte acele momente magnifice pe care le-am trăit atunci alături de cei mai buni prieteni? N-ar fi păcat să reduc acele zile, ore, clipe, la câteva biete vorbe oricât de meșteșugit alese și înșirate? Tocmai

acum când îmi este mai greu, m-au părăsit și muzele ce rămăseseră înzăpezite pe strada mea. Cum a ieșit soarele și-au făcut bagajele și - ce-i drept, mi-au aruncat în grabă câte o idee interesantă - s-au făcut nevăzute, lăsându-mă să mă descurc de unul singur.

*Gabi, Nuți, Reli, Aurora, Wir Bâcă panda, Wir Gyuri Panda, Wir Oliver Panda, Wir Mișu Panda, Wir Micky Panda, Sandu, Luly
(Sandy făcea poza, dar unde-s Mariana și Puiu?)*

Înainte de a pleca spre restaurant, Gyuri ne-a făcut o surpriză la care nimeni nu se aștepta: fiecare pandawirez a primit o insignă „PANDA WIRA” pe care tatăl său le-a făcut special pentru acest eveniment. Dar surpriza pe care am pregătit-o eu și de care doar Micky știa câte ceva, avea să vină ceva mai târziu...

La ora șapte am plecat rînd pe rînd spre restaurant. Se întunecase și un vînt rece bătea dinspre lac, obligându-ne să străbatem cei cincizeci de metri în pas alergător.

Meniul lui Nuți, păstrat cu grijă și oferit cu generozitate de Sandy

Mesele erau deja aranjate, iar în dreptul fiecărui scaun era o panglică pe care era trecut meniul de Revelion și numele fiecăruia. După cum se poate constata, nimeni nu se va putea plânge de foame sau sete noaptea asta, mai ales că depozitul nostru era bine aprovizionat cu toate cele de trebuință.

Pe lângă meniu, fiecare pandawirez a găsit un plic pe care de asemenea îi era trecut numele. După ce toți au luat loc la masă am ținut un scurt speech, apoi le-am dat voie să deschidă plicurile unde se găsea surpriza pregătită împreună cu Micky: primul număr al revistei [Panda Wira](#), tipărit clandestin la Electrotimiș. Îmi imaginez ce mutră face acum un anume coleg care atunci ar fi dat orice să mă prindă asupra faptei, irosind cartele, listing și timp de calculator pentru a tipări revista unui club ce reprezenta un dușman virtual al societății socialiste multilateral dezvoltate pe care unii se căzneau să o construiască.

În scurt timp, toți cei prezenți au aflat ce înseamnă Panda Wira, ce înseamnă distracție, ce înseamnă prietenie adevărată, totul ridicat la cele mai înalte culmi. Toți ne invidiau, dorindu-și ca măcar o clipă să se simtă pandawirezi, dar acest lucru nu era la îndemâna oricui, așa că trebuiau să se mulțumească cu onoarea de a petrece împreună.

Pe la ora 23:30 am dat o fugă la depozitul nostru de unde ne-am întors cu baxul cu șampanie dar și cu o veste care în urmă cu doar câteva ore părea de domeniul fantasticului: în deplină liniște și discreție, cu deosebită grație și voluptate, în lumina feerică a felinarelor ce luminau cele Trei Ape, din înaltul cerului cădeau fulgi uriași de zăpadă, într-un spectacol pe care nu mă mai săturam privindu-l.

La miez de noapte eram cu toții pe malul lacului unde așteptam înfrigurați ca numărătoarea inversă să anunțe sfârșitul anilor șaptezeci și începutul anilor optzeci de la care aveam cu toții așteptări atât de mari. Cupele de șampanie ce le-am ciocnit stau mărturie urărilor pe care ni le-am făcut cu sinceritate, a speranțelor - uneori tainice, niciodată rostite cu voce tare - pe care le legam de noul an, în care am pătruns împreună într-un mod atât de fericit.

Am revenit la restaurant unde am petrecut până în zori, luptând până la epuizare cu bunătățile ce nu mai conteneau să vină dinspre bucătărie, cu sticlele ce își dădeau sufletul pentru ca noi să ne simțim bine, în ritmurile unei muzici alese, pe care DJ-ul o dedica din ce în ce mai des „... grupului Panda Wira! care se distrează atât de bine noaptea asta!...”.

După ce am învârtit „Perinița” minute în șir, a sosit și momentul în care trebuia să ne dregem cu o excelentă ciorbă de potroace, care anunța că din păcate, petrecerea se apropie de sfârșit.

Cum e și firesc, noi, pandawirezii, am fost ultimii oameni care au părăsit restaurantul. Spre bucuria noastră continua să ningă, dar în locul fulgilor mari și pufoși, vântul viscolea mici proiectile de zăpadă care ne-au obligat să ne grăbim spre bungalowul nostru, unde paturile ne așteptau cu nerăbdare să ne odihnim după cea mai frumoasă noapte pe care am trăit-o vreodată.

Privesc ceasul și nu-mi vine a crede că au trecut deja aproape șapte ore din noul an. E ora 6:57 și îmi propun să mai rămân treaz cele trei minute până la ora exactă. Ora exactă?! Era să uit, doar asta e sarcina pe care mi-am asumat-o, ce-i drept, fără să mi-o ceară nimeni, să dau ora exactă de câte ori îmi amintesc. Mi-am amintit, asta e, ghinionul celor ce dorm deja. De fapt, nici nu dorm, ci sforăie! Hai că nu mai am timp, trebuie să cânt și imnul, da' ăla vechi... ia ascultați aici:

Taaaaaam,

Tam-tam-tam, tam-tam-tam, tam-tam-tam, tam-tam-tam,

Ta-ta-tii, tam- tam-tam, tam-tam-tam, tam-tam-tam,

Ta-ra-ra, ta-ra-ra, ta-ra-ra, ta-ra-ra

Tam, ta-ra-ra-ra,

Tam, ta-ra-ra-ra-tam,

Ta ra ra ra ra ri ta ra rii ta ra ra!

(atenție! aici intră alămurile, tobele, ce mai, toată orchestra; astupați-vă bine urechile!)

Pam, paaaaaaaaaaaaaam, pam, pam-pam-pa,

Pam, pa, pa-ram-pam-pam-pa,

Pa-raaaaam-param-param-pa-pa

Pam-pam-pam-pam-pam-pam-pam

Pam-param-pam-pam-pam

(ce naiba, e deja 6:59, sar câteva acorduri că ăștia și așa dorm...)

Pam-pam-piiiiim-pam-pam-paaaaaaaaaam-paaaaaaaaaaaaaam!

(pauză). „Aici Trei Ape” (pauză). „Ora exactă” (pauză). „Ti, ti, ti, ti, ti, ti” (pauză). „A fost ora exactă” (pauză). „Transmitem primul radiojurnal al noului an” (pauză). „Întreaga țară a trecut cu voie bună într-un nou an, 1980, an decisiv pentru punerea în practică a directivelor și indicațiilor tovarășului...” (ia mai dă-l încolo, nici aici să nu scăpam de el?! Trecem peste faza asta că și așa nu mă ascultă nimeni). „Așadar, dăm legătura cu trimisul nostru special la Trei Ape, care va relata cum au întâmpinat pandawirezii noul an”. (cu altă voce): „Stimați ascultători, aici la Stațiunea Trei Ape din județul Caraș-Severin, toți cei prezenți au mulțumit în unanimitate pandawirezilor pentru superba atmosferă pe care au creat-o din primul și până în ultimul minut al petrecerii de Reveliiiiiiiiiiiiion. Până și natura și-a adus contribuția la reușita deplină, căci de la miezuuuuuul nopții, aici, la poalele Semenicului, ninge! Stimați ascultătooori, cu fulgi mari de zăpadă, așa cum numai în filmele de poveeeeești se mai poate vedea...!”. (revin la vocea dinainte): „Buletin meteorolooooogic. Întreaga stațiune Trei Ape este acooooooperită cu un strat gros de zăpaaaadă. Pentru următoarele oooooore se anunță în continuare precipitațiiiii abundente în speciaaaaal sub formă de zăpadă. Vântul va suuuuuuuufla slab până la moderat, cu intensificăăări locale. Temperaturile vor fi cuprinse între cele minimeeeee și cele maxime, local maaaaaaai coborâte.”

Sper că n-am omis nimic. Îmi pică ochii-n gură de somn. Chiar nu mai pot să stau treaz. Închid ochii și adorm instantaneu. Ca prin vis îl aud pe Mișu:

- Ai uitat să zici „gheață la mal”!

Pribegind prin ținutul pemilor

Zgomote ciudate îmi perturbă somnul. Mă trezesc și mă uit la ceas: era trecut de unsprezece. Deși n-am dormit decât patru ore mă simt odihnit, dar asta nu mă împiedică să lenevesc în pătuțul meu cald. Voiam să îmi satisfac totuși curiozitatea să văd ce-i cu zgomotul de afară și de aceea m-am sculat îndreptându-mă spre fereastră. Imediat m-am tras înapoi pentru că o armată de turiști curățau de zor zăpada, săpând poteci între bungalowuri și înspre cabana centrală. N-aveam chef să ies și eu la dat la lopată, dar se pare că cineva m-a văzut și acum se străduia să-mi zică ceva prin geam.

- Imediat terminăm cu poteca asta și după aia dezgropăm și drumul către voi! În zece minute veți putea ieși din casă!

Am dat din cap în semn că am înțeles, deși n-am înțeles de ce n-am putea ieși de pe-acum. Numai după ce mi-am aruncat privirea spre intrare, mi-am dat seama că suntem blocați înăuntru, în dreptul ușii zăpada avea cel puțin jumătate de metru. În aceste condiții n-aveam ce face, m-am resemnat că nu pot fi folositor societății și m-am culcat la loc, încercând să adorm din nou.

Probabil aș fi reușit dacă harnicul dezzăpezitor voluntar n-ar fi revenit la geam pentru a raporta îndeplinirea cu succes a misiunii.

- Acum puteți ieși și voi, m-a liniștit el. Vă las și vouă o lopată, în caz că aveți nevoie. Și nu uitați, azi e prânzul la ora unu, a mai adăugat el.

I-am făcut semn că am înțeles, apoi am vrut să mă culc pentru a treia oară anul acesta, dar n-am mai apucat. Rând pe rând s-au trezit toți vecinii de cameră, apoi și cei din celelalte camere. Ora unu ne-a găsit la restaurant, așteptând să ne potolim foamea ce ne dădea târcoale de la o vreme.

Între felul unu și doi, ghidul de la BTT se ridică în picioare și zice:

- Profit de faptul că suntem cu toții aici pentru a vă comunica ceva important.

Omul s-a oprit o clipă, parcă pentru a-și căuta cuvintele. Probabil știe că nu ne va face plăcere ce ne va spune și de aceea ezita să continue. Involuntar îmi amintesc de scena aceea penibilă de la Florești, petrecută tot la masă, dar în noaptea de Revelion, când cabanierul ni s-a adresat cam așa:

- Îmi pare rău că trebuie să vă reamintesc să aveți grijă cum folosiți veceurile. Pentru hârtii și tampoane sunt coșuri de gunoi în fiecare cabină, nu le mai aruncați pe jos și nici în vasul de toaletă pentru că se înfundă. Deja am găsit o toaletă din care am scos o bucată mare de...

- Da' mai lasă-ne dom'le, acum ți-ai găsit să faci anunțuri de astea, s-au auzit mai multe voci nemulțumite. Că tare curate-s bucele voastre, ce să zic!

Până la urmă, cabanierul de la Florești s-a retras cu coada între picioare, iar ghidul nostru a terminat de căutat cuvintele, fiind hotărât să continue:

- Ați observat că sunt două autocare în parcare. Ele ar fi trebuit să coboare de pe Semenic spre Reșița, dar drumul de la Prislop spre Văliug este înzăpezit. N-au mai putut nici să se întoarcă la Semenic, așa că au venit aici. Ce vreau să vă spun... se lucrează la dezzăpezire, dar dacă vremea va continua tot așa, este posibil ca autocarele noastre să nu poată urca mâine.

Urmă o nouă pauză, spre a studia reacția noastră. Cum nimeni n-a zis nimic, a continuat parcă mai sigur pe sine:

- Ce vreau să vă spun... în cazul în care nu putem pleca mâine, vă rog să nu vă faceți nicio grijă în ceea ce privește cazarea și masa. BTT-ul preia toate aceste costuri, pe voi nu vă costă nimic.

N-am urmărit reacția celorlalți meseni, dar pandawirezii cu siguranță au izbucnit în urale de bucurie!

- Să sperăm că va înceta viscolul și ninsoarea și atunci autocarele vor putea veni mâine după noi, și-a încheiat ghidul discursul, încercând să-i imprime pe ultima sută de metri o notă de optimism.

Noi am prins ideea și mânați de instincte primare am exclamat pe rând:

- Să ningă!

- Să viscolească!

- Să ne înzăpezim!

Apoi, cu toții în cor, ciocnind paharele de vin umplute între timp:

- Să ningă, să viscolească, să ne înzăpezim!

Visam cu ochii deschiși ce frumos ar fi dacă... dacă și cu parcă... parcă nu-mi vine să cred că vom avea noi norocul ăsta... să mai stăm o zi gratis, aici la Trei Ape, în atmosfera atât de plăcută la care și-a adus fiecare contribuția. Ar fi prea frumos să fie adevărat, dar cine știe, dacă perseverăm, poate totuși...

- Să ningă, să viscolească, să ne înzăpezim!

Spre seară, Cel de Sus s-a înduioșat și a ținut seama de urările noastre (sau poate s-o fi săturat de ele), dând drumul la ninsoare. A nins toată noaptea pe care am petrecut-o chefuind, așa că a doua zi istoria s-a repetat: vecinii au ieșit la lopătat zăpada în timp ce noi dormeam duși...

Ne-am trezit totuși când am auzit zgomotul unor autocare care se chinuiau să întoarcă în parcare strâmtă de la intrarea în stațiune. Cu speranțele năruite, am mai umplut odată paharele, toastând, fără prea multă convingere:

- Să ningă, să viscolească, să ne înzăpezim!

Am hotărât să ne pregătim bagajele înainte de a lua ultimul prânz la Trei Ape și bine am făcut, că nu-i lucru ușor să-ți găsești boarfele prin dezordinea din camerele noastre. Cu ocazia asta am numărat ultimele două sticle de vin ce ne-au rămas de la masa de Revelion, pe care trebuia să le luăm cu noi, că doar nu le vom lăsa aici! Am terminat de strâns tocmai când s-a dat adunarea în sala de mese, unde atmosfera era destul de mohorâtă. De parcă nu ne-ar fi ajuns

vinul din bagaje, la fiecare masă a mai apărut o sticlă la patru persoane, așa că, vrând-nevrând, am revenit la vechea placă:

- Să ningă, să viscolească, să ne înzăpezim!

- Au venit autocarele, n-ați văzut? a încercat unul să ne taie din elan. Poate altă dată, nu acum, adăugă el, cu oarece satisfacție în glas. Dar noi i-am răspuns cum știam mai bine:

- Să ningă, să viscolească, să ne înzăpezim!

După ce am terminat de prânzit am așteptat ca ghidul să ne spună ce avem de făcut, dar ghidul, ia-l de unde nu-i. Abia pe la ora trei și-a făcut apariția gâfâind și luând o mină foarte sobră ne-a comunicat:

- Am reușit să vorbesc la telefon cu agenția din Reșița. Am aflat că după Văliug drumul este înzăpezit dar că se va lucra toată noaptea pentru ca mâine să se poată circula în siguranță. Vă rog încă odată să nu va faceți probleme, toate costurile vor fi achitate de către BTT. Dacă aveți nevoie de motivări, puteți veni la sediul BTT și colegii mei vă vor da motivare pentru ziua de mâine. Vă rog să primiți din partea BTT-ului scuze pentru situația creată, dar vedeți și dumneavoastră, asta-i situația, nu avem ce face.

Adevărul este că nu l-am ascultat până la capăt pentru că, așa cum e ușor de bănuțit, cu paharele pline în mână, pandawirezii au exclamat într-un glas:

- Să ningă, să viscolească, să ne înzăpezim!

Am savurat din plin vestea nesperată pe care am primit-o. N-am mai părăsit mesele noastre până la prima cină pe banii BTT-ului, și încă ce cină! M-ați auzit pe mine comentând ceva despre mâncarea de aici? Nu! Pentru că nu aveam ce cârcoti, mâncarea era și bună și îndestulătoare, iar servirea impecabilă. Dar cina din seara asta a depășit toate așteptările, iar veșnica sticlă de vin de pe fiecare masă ne îndemna să nu uităm de ce suntem noi acum aici:

- Să ningă, să viscolească, să ne înzăpezim!

Pe la ora opt, subit, ne cuprind remușcările. Ai noștri își vor face griji că nu ajungem acasă seara asta, mâine și colegii își vor face griji că nu am ajuns la servicii, ca să nu mai zic de Werni și Măria lui care își vor face și ei griji pentru noi, acolo pe țărmul înșorit al Mării Negre. Am decis că nu putem lăsa atâta lume să se perpelească de grija noastră și de aceea ne-am hotărât să mergem până la Brebu Nou să căutăm un telefon și să liniștim pe cine apucăm.

Drumul pe care îl parcurgi vara într-un amărât de sfert de oră ne-a luat acum pe puțin o oră întreagă. Urcând pe ulița principală a satului, am trecut pe lângă școala cufundată în beznă, pe lângă biserica cufundată și ea în beznă, lângă care, prin tradiție, se găsește birtul satului, evident cufundat în beznă seara asta, pe lângă primăria de asemenea cufundată în beznă. Speram să găsim și poșta, care era probabil o cămăruță în casa poștașului, ca și la vecinii din Gârâna, dar deși am urcat până în capătul celălalt al satului, nu am găsit-o.

Ici, colo, erau câteva ferestre luminate, îndărătul cărora se puteau ghici forme avansate de viață, dar cele mai multe case și chiar străzi întregi, erau cufundate (cum altfel?) într-o beznă neverosimilă. Deși era aproape ora zece

seara, ne-am luat inima în dinți și am bătut la o poartă în spatele cărei se auzeau voci.

- Cine-i acolo?

- Bună seara, suntem din Timișoara. Ne puteți spune unde găsim un telefon la Brebu Nou?

Se auzea cum cineva încerca să descuie poarta cea mare de lemn, acoperită cu tablă zincată. Într-un târziu poarta s-a deschis și din spatele ei își făcu apariția un omuleț de vreo cincizeci de ani.

- Domnul meu, nu este telefon în sat la noi numai la primărie, dar e nimeni acolo acum.

- Veir ist toart?⁴ întrebă o voce de muiere în dialectul pemilor, din spatele porții.

- Es sain lait fon Temeșvoar⁵, o lămuri omulețul. Ti foaln telefonieră⁶.

- Șik si toh țum Franțl, filaiht keit sei radioștoațion⁷, își dădu pema cu părerea.

- Ce zice? s-a interesat discret cineva din grupul nostru.

- Domnul meu, cum spus, la noi telefon nu este astăzi. Numai dacă duceți voi la Franțl, nu stă departe, el electrician și are radioștație ca să vorbește cu iretu la Timișoara. Uite, coborâți așa, acolo la stâlpul ăla unde lumina, da? Al treilea poartă, vezi mare și cu farbe verde. Cea mai frumosă casă. Spuneți să vorbește cu iretu și poate aveți noroc.

I-am mulțumit omulețului și ne-am grăbit spre locul cu pricina înainte de a uita ce ne-a zis. A fost într-adevăr ușor de găsit casa lui Franzl, mai ales că era singura luminată. Mai mult decât atât, se pare că aici Revelionul nu s-a încheiat, pentru că dinăuntru se auzeau voci ce discutau aprins.

Am încercat în fel și chip să ademenim pe cineva să ne deschidă poarta, dar fără succes și de aceea am încercat s-o deschidem cu forțe proprii, ceea ce am reușit, fiindcă nu era încuiată. Am pătruns toată gloata în curte unde am fost luați în primire de un câine fioros care din fericire era legat cu un lanț. Lătrăturile dulăului au făcut ca o femeie să scoată capul pe ușa casei și să întrebe:

- Tu pișt, Iohan?⁸

- Kriskot⁹, i-am răspuns eu, încercând să nu mă abat prea mult de la dialectul pemilor. Tă her Franțl vont hiär?¹⁰

- Io, ver suht im?¹¹

---

⁴ Cine-i acolo?

⁵ Sunt oamnei din Timișoara

⁶ Vor să telefoneze

⁷ Trimte-i la Franzl, poate îi funcționeza stația de radio

⁸ Tu ești Johan?

⁹ Salut tradițional nemțesc

¹⁰ Franzl locuiește aici?

¹¹ Da, cine îl caută?

- Mir sain aus Temeşvoar und foaln im etvas pitn.¹²

- Franţl, kom mal raus, tu haşt geşt!¹³

Primul lucru pe care l-a făcut Franzl după ce a ieşit, a fost să ne poftească înăuntru, unde ne aşteptau câţiva pemi la masă, privindu-ne iscoditori. După ce am intrat cu toţii, ne-a poftit să ciocnim un ştamplu de raki, dar noi l-am refuzat motivând că ne grăbim să ajungem înapoi la Trei Ape.

I-am explicat cum am rămas înzăpeziţi şi că am vrea să-i înştiinţăm pe ai noştri să nu-şi facă griji, că suntem bine.

Fără a sta mult pe gânduri, Franzl ne-a chemat sus în podul casei, unde era staţia de emisie-recepţie. Până atunci văzusem astfel de staţii doar prin filmele dintr-al doilea război mondial, dar alea erau moderne în comparaţie cu ce avea Franzl de la Brebu Nou.

- Să vedem dacă ăia din Timişoara sunt la lucru, zise el, amuzându-se.

Timp de vreun sfert de oră a tot încercat să ia legătura cu cei din Timişoara, dar fără succes. În cele din urmă, cu părere de rău s-a dat bătut.

- Dacă vreţi, pot să transmit mâine un mesaj, s-a oferit el.

I-am scris pe o bucată de hârtie numărul de telefon al lui Hermi, cu rugămintea ca cei de la IRET să o sune şi să-i spună să anunţe pe toată lumea că suntem în ordine şi ajungem seara acasă. Apoi am coborât din pod şi de data asta n-am mai putut refuza ştamplul de ţuică, așa că am ciocnit un pahar cu ceilalţi meseni, toastând cum se cuvine când eşti înzăpezit pe banii BTT-ului:

- Să ningă, să viscolească, să ne înzăpezim!

Am revenit la Trei Ape chiar înainte de miezul nopţii, înfriguraţi dar împăcaţi cu gândul că am făcut tot ce-a fost posibil pentru a le comunica alor noştri că suntem bine şi nu trebuie să-şi facă griji pentru noi. Pentru a da de ştire că am sosit, ne-am încolonat câte doi şi am cântat cât ne ţineau răunchii:

*Vine, vine,
iată că vine, vine,
Panda Wira!
Vine, vine,
iată că vine, vine,
Panda Wira!
Ieşiţi afară,
ieşiţi cu toţii
sări v-ar ochii
să ne vedeţi,
Ieşiţi afară,
ieşiţi cu toţii
sări v-ar ochii*

¹² Suntem din Timişoara şi vrem să-l rugăm ceva

¹³ Franzel, vino afară că ai oaspeţi!

să ne vedeți!

Rând pe rând s-au aprins luminile prin toate căsuțele ascunse printre nămeți, apoi, după ce locatarii ne-au salutat cu drag, cum se cuvine, luminile s-au stins din nou, stațiunea cufundându-se în întuneric. Am fi vrut să reluăm cheful în camera noastră dar oboseala și-a spus cuvântul și de aceea, mai devreme ca de obicei, la ora unu s-a dat stingerea.

Singurul care dispunea de energia necesară să continue cheful a fost Mișu. Chiar și după ce am stins luminile și primele sforăituri au pus în vibrație aerul din cameră, Mișu continua să ne zgârie timpanele:

*Az a szép, az a szép
Akinek a picasa kék...*¹⁴

Și-apoi de la capăt, precum un patefon stricat.

- Mișule, mai taci odată din gură, l-a rugat Micky pe un ton destul de amabil. Suntem obosiți și vrem să dormim, ce naiba!

Dar Mișu știa una și bună:

*Akinek a picasa fekete...*¹⁵

De nenumărate ori a reluat Micky rugămintea să înceteze, singurul efect fiind acela că din când în când Mișu progresa puțin, adăugând câte un vers nou, în timp ce răbdarea lui Micky scădea văzând cu ochii, ba nu! auzind cu urechile...

*Még se vagyok a babámnak elég szép...*¹⁶

... până ce n-a mai rămas nimic din ea!

Dinspre patul lui Micky s-au auzit pași ce se îndreptau spre cântărețul cel perseverent, apoi o bufnitură și patefonul a tăcut, dar nu pentru mult timp, însă oricum cu placa schimbată:

- De ce ai făcut asta, mă? Ce ți-am făcut, Micky? Spune, ce ți-am făcut?! îl auzeam pe Mișu printre suspine. Doar am cântat, ce n-am voie să cânt?

M-am simțit dator să intervin. M-am sculat, am aprins lumina și l-am văzut pe Mișu plin de sânge pe față. Sângera zdravăn din nas dar și de sub ochiul stâng iar mocheta era și ea pătată cu sânge nevinovat de trubadur. Nici lui Micky nu-i venea să creadă ce-a făcut, dând vina pe verigheta cu care probabil l-a lovit pe Mișu.

---

¹⁴ Mândruliță, mândruliță care are beeeeee albastră...

¹⁵ Care are beeeeee neagră...

¹⁶ Nu sunt destul de frumos pentru păpușica mea...

- Îmi pare rău că te-am lovit așa tare, Mișule, cred că te-am atins cu verigheta, altfel nu-mi explic...

- Acuma poți dormi? m-am rățoit la Micky, dar nici Mișu n-a scăpat de nedojenit:

- Și tu ce dracu' n-ai tăcut din gură? Ți-a zis frumos omu' că vrea să doarmă! Hai la baie să te speli că umpli tot de sânge pe aici. Dacă intră careva crede că-i abator!

L-am însoțit la baie și l-am ajutat să se spele pe față. Sângerarea se oprise între timp așa ne-am întors în cameră și ne-am culcat. „Case closed”!

Urări cu efect întârziat

Dimineața a trecut repede. De câte ori vedea pe cineva, ghidul îl anunța fericit că după prânz vom pleca spre casă. Noi încercam să mai obținem o amânare cu binecunoscutul toast:

- Să ningă, să viscolească, să ne înzăpezim!

Ce-i prea mult strică, dar asta aveam s-o aflăm mai târziu. La ora trei autocarele s-au pus în mișcare, iar la ora trei și un sfert am întâmpinat un obstacol neașteptat: un copac căzut în drum împiedica mașinile să treacă. Cei din față au fost rugați să dea o mână de ajutor, astfel încât peste câteva minute ne-am putut continua drumul, ajungând la Reșița fără alt incident. Aici am făcut un popas de vreo oră, iar la ora șase am luat-o din loc spre Timișoara.

În spatele autocarului, unde era cartierul general al pandawirezilor, distracția era în toi. Jucam nu știu ce joc cu pedepse, așa că rând pe rând s-au făcut auzite toate animale domestice și sălbatice pe care cei pedepsiți trebuiau să le imite.

Cam după o oră de mers iar pică măgăreața pe mine să fiu pedepsit. De data asta Sandy se simțea dator să găsească ceva nou, care să-i implice și pe alții:

- Te duci laaaa... ăăăă...

- Du-te la șofer și spune-i că-ți vine să te piși, a sugerat Băcă.

- Îți vine ție să te piși, zise Sandy. Lasă, pișă-te pe tine că la Reșița ni s-a spus că nu mai oprim până acasă. Tu du-te, mi se adresă apoi, și întreabă-l pe șofer în cât timp trecem granița! Ba nu, întreabă-l mai bine în cât timp ajungem la New York!

Am luat-o iute spre șofer ca nu cumva să le vină alte idei ciudate. Abia acum am observat că autocarul se oprise și că în fața noastră stătea o coloană de mașini.

- Domnu' șofer, îmi puteți spune aproximativ ora la care ajungem la New York? am întrebat pe tonul cel mai serios de care eram capabil, suficient de tare ca să mă audă și Reli care m-a urmat să vadă cum îmi ispășesc pedeapsa.

- La New York? se miră șoferul. La New York vă e vouă gândul acum? Să fim mulțumiți dacă ajungem în următorul sat, după aia discutăm și de New York.

Atunci am realizat că nu stăm la barieră. La lumina farurilor se vedea un camion ce stătea de-a curmezișul șoselei și se părea că nu-și va putea schimba prea curând poziția.

- Ce-ar fi coborâți voi ăștia din spate, că văd că vă cam plictisiți acolo, poate reușiți să urniți camionul acela? zise șoferul. Altfel nu putem merge mai departe și rămânem dracului aici.

Iată un bun prilej pentru a ne goli vezicile și pentru a lua puțin aer curat. Toți pandawirezii, dar și alți turiști, ne-am îmbrăcat bine și am coborât să eliberăm șoseaua.

Prima problemă era: care șosea? După câteva clipe ne-am dezmeticit și am găsit răspunsul la întrebare: șoseaua este între cele două șiruri de copaci, în direcția farurilor autocarului.

A doua problemă era însă mai dificil de rezolvat. Vântul ce sufla cu furie viscolind zăpada, a acoperit drumul cu un strat gros de nea care creștea neconținut.

Câteva Dacii din fața noastră s-au decis să facă cale îtoarsă dar decizia a venit prea târziu. Văzându-le cum se chinuiesc fără spor, le-am dat o mână de ajutor, întorcându-le spre Reșița. În sfârșit am ajuns și la camionul încărcat cu vite pe care șoferul se străduia să-l urnească din loc. Vreun sfert de oră ne-am chinuit în fel și chip să îl punem în mișcare, dar fără succes.

La un moment dat apare unul lângă noi și spune:

- Haideți la autocare! Încercăm să le întoarcem spre Reșița, înainte nu se poate merge!

După ce ne-am făcut ucenicia la camion, împingerea autocarului a fost floare la ureche. Din mai multe încercări, șoferii au reușit să facă manevra de întoarcere, la fel ca și multe alte mașini ce se opriseră în urma noastră. Doar unul cu un ARO s-a dat mare cu tracțiunea lui integrală, încercând să treacă pe lângă camion. Crezuse că șoseaua se întinde cât vrea mușchii lui, dar s-a înșelat amar: a intrat în șanțul din stânga și acolo a rămas înțepenit.

- Ne întoarcem la Berzovia, ne-a anunțat ghidul după ce s-a convins că toată lumea a revenit la bord. Pe la ora opt și jumătate este un tren spre Timișoara, deci vom continua călătoria cu trenul.

Autocarele au rămas undeva în centrul comunei iar de acolo am mai mers vreun sfert de oră până la gară. Când am ajuns, gara era plină de lume care-și puneă toate speranțele în personalul Reșița – Timișoara.

Pe peron am văzut un ceferist pe care l-am întrebat câtă întârziere are trenul.

- N-are întârzierem m-a liniștit el. Acum intră trenul dinspre Timișoara și peste cinci minute cel dinspre Reșița.

Peste zece minute am urcat în tren punând stăpânire pe un un întreg vagon. Câteva minute am fost singur în compartiment, profitând de ocazie să-mi schimb hainele ude pe care le-am pus la uscat pe țevile de încălzire încinse la maxim, cu altele uscate. Cu ocazia asta am dat printre bagaje și de ultimele două sticle de vin ce ne-au rămas de la Revelion.

Trenul s-a urnit din loc și în câteva minute ne-am regrupat cu toții în două compartimente alăturate, în care era ca în saună de cald. Singurul neajuns – nu erau deloc luminate, spre disperarea noastră, care voiam să facem o ultimă „mimă” înainte de a ajunge în sfârșit acasă.

Peste vreo jumătate de oră trenul s-a oprit, dar gara nu se vedea fiind probabil pe partea cealaltă a vagonului. Am ieșit pe culoar cu speranța să aflu unde am ajuns și în același timp să mă răcoresc puțin, căci în compartiment nu era de stat din cauza căldurii.

Și pe partea asta a trenului era beznă totală, așa că am tras concluzia că așteptăm la vreun semnal. Ceva mai în față stătea un tip pe care l-am abordat:

- Știți cumva unde suntem?

- Cum unde? În tren! răspunse omul zâmbind.

„Ha, ha, ha”, mi-am zis în gând. „Bună gluma, trebuie s-o țin minte”. Apoi, fără a fi întrebat, tot interlocutorul meu continuă:

- Aici rămânem toată noaptea, zise el pe un ton cât se poate de serios.

„Prostii”, mi-am zis în gând. Doar mai înainte a trecut trenul dinspre Timișoara, înseamnă că șinele-s curățate. „De fapt a cam trecut trecut cam acu o oră și ținând seama de viscol... sper să nu aibe dreptate ăsta”.

N-am mai apucat să-mi continui raționamentul pentru că trenul s-a pus în mișcare, ce-i drept cătinel, cătinel, dar important era că se mișca. Peste câteva sute de metri a urmat o nouă pauză, apoi iar ne-am pus în mișcare, ciclul acesta repetându-se de câteva ori, dar în timp ce distanțele parcurse erau din ce în ce mai scurte, intervalul de staționare era din ce în ce mai lung. Deodată ne-am oprit din nou, după ce s-a auzit o bufnitură urmată de o zdruncinătură zdravănă.

- Am zis eu că rămânem aici, a conchis interlocutorul meu, retrăgându-se într-un compartiment.

Cum nu mai aveam cu cine sta de vorbă, am intrat și eu în compartimentul nostru să mă încălzesc că pe culoar aproape că înghețasem.

- Ce naiba, ați deschis geamul? am întrebat eu revoltat.

- Ne crezi proști, nu vezi ce-i afară? m-a contrazis Nuți. Cred că s-a oprit căldura. Ai aflat unde am ajuns?

M-am aplecat și am pus mâna pe țevile până mai adineaori fierbinți și m-am convins că Nuți are dreptate. Țevile erau reci ca gheața.

- Nu, nu se vede nimic afară, doar zăpadă peste tot, am răspuns curiozității generale. Am întrebat pe unul, dar nici ăla n-a știut să-mi spună unde suntem.

M-am uita la ceas: era zece fără cinci. L-am convins pe Mișu să scoată radioul să ascultăm știrile. Peste câteva minute, vocea gravă a crainicilor ne liniștea că deși „iarna a pus stăpânire pe întreaga țară, comandamentul pentru

stări de urgență, sub conducerea tovarășului Nicolae Ceaușescu, coordonează activitatea unităților care trebuie să asigure buna funcționare a economiei noastre socialiste, pentru apărarea vieții cetățenilor patriei noastre, Republica Socialistă România, bla, bla, bla...”. Prin urmare, nu trebuia să ne facem griji, eram în deplină siguranță pentru că partidul veghea asupra noastră zi și noapte, iar vremea potrivnică va fi învinsă negreșit!

„În încheierea radiojurnalului, transmitem buletinul meteorologic”. Iată un subiect interesant. Am aflat așadar că în toată țara au căzut și continuă să cadă ninsori abundente, în special în sudul Banatului (ceea ce știam deja privind afară), că vântul sufla pe alocuri cu peste o sută de kilometri pe oră (și asta știam, căci de când ne-am oprit, vagonul se clătina sinistru pe șine din cauza rafalelor de vânt), dar ceea ce nu știam era faptul că... „De la Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor suntem informați că pe toate căile ferate traficul se desfășoară normal, toate trenurile circulând conform graficului”.

- Noi stăm aici de-o oră și ăștia zic că circulăm normal!
- O să murim aici, să vedeți! a încercat cineva o glumă sinistă.

Mariana și Mișu (ușor de recunoscut după aventura de azi-noapte)

Timpul trecea îngrozitor de greu. Minutele păreau ore, dar orele erau formate din minute, un cerc vicios din care era greu să găsim ieșirea. Între timp gerul a pus stăpânire pe compartimentul nostru în care ne-am înghesuit cu toții. Pentru a ne încălzi, stăteam așezați câte trei unul peste altul. Cei mai grei stăteau pe banchetă, peste ei se așezau cei cu greutatea ceva mai mică, iar peste ei se așezau cei mai ușori dintre noi. Evident, cei de la mijloc o duceau cel mai bine:

erau feriți de frig și nu trebuiau să suporte decât o singură persoană, de regulă o gagică.

Eu stăteam pe banchetă și eram călărit de alții doi. După câteva minute am simțit că nu-mi mai ajunge sângele în picioare și am zis că vreau să mă ridic. Mai bine stau în picioare. Apoi mi s-a oferit șansa să stau pe genunchii lui Reli care ar fi vrut și ea să fie încălzită din două părți. Și uite-așa, la fiecare cinci minute ne permutam între noi să ajungă fiecare la mijloc...

Din când în când mă uitam la ceas și mă minunam că nu trecuseră decât câteva minute de la precedenta consultare a orologiului. Totuși, oricât de încet trecea timpul, în cele din urmă cadranul ceasului îmi arăta ceea ce voiam să văd de mult timp: 11:55 PM.

Începutul nopții glaciare ne-a găsit bine dispuși

M-am ridicat și am scos din rucsac ultimele două sticle de vin. Le-am destupat, una i-am dat-o lui Sandy care mă urmărise cu atenție tot timpul ăsta, apoi am ciocnit sticlele și am urat conform tradiției:

- Să ningă, să viscolească, să ne înzăpezim!

În loc de laude pentru frumoasa mea inițiativă, am primit apostrofări din partea majorității. Mai mult decât atât, Reli a început să dea apă la șoareci, acompaniată imediat de toate persoanele aparținând sexului slab.

- Nu vă ajunge, mă? O să murim aici și voi tot cu urarea asta idioată o țineți? spuneau fetele printre suspine, ștergându-și din când lacrimile de crocodil ce înghețau instantaneu înainte de a se prelinge pe obraji.

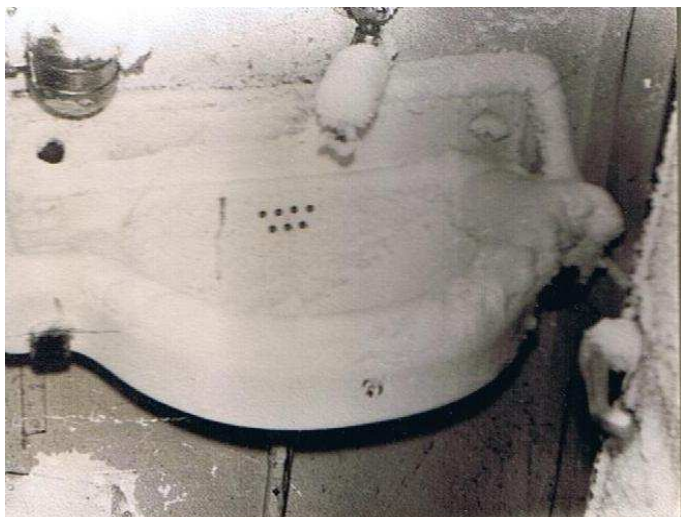
În scurt timp compartimentul s-a acoperit cu un strat gros de bile mici și gingașe de gheață pe care ne străduiam să nu le strivim sub bocanci, din respect pentru consoartele ce ajunseseră să-și ia orice speranță de a mai vedea vreodată lumina soarelui. În cele din urmă, conținutul celor două sticle a ajuns în burțile celor ce, cu bărbăție și consecvență, fără a ține seama de greutatea vremelnice ce ne înconjurau, erau dispuși la sacrificiul suprem, numai pentru a-și apăra dreptul de a toasta la miez de noapte, așa cum fuseseră învățați încă din primele ore ale noului an:

- Să ningă, să viscolească, să ne înzăpezim!

În acest răstimp, deși bocetele au încetat de mult, stratul de biluțe de gheață continua să crească neîncetat. Mai puțin și eram îngropați în lacrimile înghețate ale fetelor, pe care le-a cuprins din nou disperarea. Nu știam ce-i de făcut în situația asta, așa că așteptam să se producă o minune care să ne salveze sau să ne dăm prematur obștescul sfârșit. Cum nicio minune nu se întrevenea, mi-am luat inima în dinți și plin de demnitate, am exclamat înainte ca gheața să-mi năpădescă gura:

- Să ningă, să viscolească, să ne înzăpezim!

Incredibil! În jurul meu ghețurile s-au topit instantaneu! După ce și ceilalți mi-au urmat exemplul, în scurt timp lacrimile înghețate au dispărut cu totul, aparent fără nicio explicație, dacă nu cumva aburii alcoolului ce emanau din noi au venit de hac gheții ucigașe. Cum s-ar zice, cui pe cui se scoate!

Chiuveța de la capătul vagonului...

Curând am găsit o nouă metodă de a păcăli frigul: din când în când ieșeam pe culoar și mergeam până în celălalt capăt al vagonului, iar la revenirea în compartiment ne întâmpinau vreo zece grade mai mult pe scara Kelvin, căci pe scara Celsius era deprimant să facem calcule pe frigul ăsta... Bineînțeles că asta atrăgea nemulțumirea celor ce nu voiau să mintă frigul, preferând să-și aștepte sfârșitul înțepeniți pe banchete.

Deși pare foarte greu de crezut, cocoșii și-au făcut datoria anunțând ivirea zorilor. Firește, noi nu i-am auzit trâmbițând, dar alții au avut ocazia. În urmă cu vreo două ore, câțiva oameni cu inițiativă au părăsit trenul mergând în recunoaștere. Au ajuns într-o localitate unde au dat alarma. Acum s-au întors la tren, trecând din vagon în vagon și strigând:

- Locomotiva a deraiat, pregătiți-vă de plecare până la șosea! Vor veni tractoare să ne ducă până în sat! La ora opt pleacă toată lumea, nu rămâne nimeni în tren!

La opt fix am coborât din vagon. „Coborât” e un fel de a spune, pentru că imediat am fost nevoiți să urcăm pe troienele de zăpadă pe care vântul le-a ridicat în jurul trenului. Ajunși la locomotivă, pășeam cu un picior pe zăpadă, cu altul pe marginea locomotivei și abia după aceea am coborât la nivelul șinelor, afundându-ne în zăpadă până la genunchi. Din fericire au fost alții mai grăbiți decât noi care au lăsat urme prin zăpadă, ce se puteau considera deja o potecă. Am luat-o spre șoseaua care deși nu se vedea, o recunoșteam după autobuzul și ambulanța care ne așteptau. Nu știam în ce sat vom ajunge, dar era clar că vom ajunge printre oameni de nădejde, care iată, au trimis și salvarea, pentru orice eventualitate...

În timp ce visam atât de frumos, bag sama că cei din frunte au cotit la dreapta, depărtându-se de cele două mașini. Abia când am ajuns în același loc am înțeles de ce: atât salvarea cât și autobuzul erau înzăpezite, înconjurate de nămeți.

Și totuși, la câteva sute de metri, speranțele aveau să renască. Două tractoare, cu câte două remorci fiecare, așteptau cu motoarele ambalate sosirea călătorilor din tren. Toți pandawirezii au urcat în aceeași remorcă, apoi, tractorul s-a pus în mișcare, croindu-și cu greu drum prin zăpadă, în timp ce viscolul continua să ne biciuiască fețele cu și mai mare închrâcnare.

După vreun sfert de ceas oprim în fața unei clădiri pe care se putea citi:

Primăria comunei Gătaia Consiliul Popular al comunei Gătaia

Am coborât din remorcă și am fost poftiți în sala de ședințe a primăriei unde am fost primiți cu deosebită ospitalitate de către gazdele noastre. Focul ardea în teracote iar ceaiul fierbinte ne aștepta în oale uriașe ce abureau ispititor. Angajații primărie forfoteau de colo-colo, întrebându-ne dacă avem nevoie de ceva.

Ne-am schimbat Țoalele ude, apoi am căutat prin rucsaci ceva de-ale gurii, dar fiindcă nu ne-am potolit foamea cu ce am găsit, am plecat prin sat să completăm proviziile. Eu am plecat cu Mișu, cu care aveam același fix: voiam la cofetărie! Când am găsit cofetăria am realizat că fiecare era mânat de alte motive: eu voiam o prăjitură, Mișu își dorea... înghețată! Când l-a auzit, vânzătoarea și-a făcut cruce dar l-a privit cu înțelegere, oftând semnificativ. Or fi trecut mulți nebuni pragul cofetăriei din Gătaia¹⁷, dar așa ceva nu i s-a mai întâmplat: pe gerul ăsta cumplit, când te ia vântul pe sus cu fulgi cu tot, vine unul și poștește să mănânce înghețată!

---

¹⁷ Unde se găsește binecunoscutul Spital de Psihiatrie

Oricum, în afară de biscuiți, napolitane, bomboane și cafea nu se găsea nimic în cofetăria asta. Am cumpărat totuși ceva biscuiți, apoi ne-am îndreptat spre primărie. Ajunși acolo, i-am spus lui Mișu.

- Ia tu biscuiții ăștia. Eu mai am o treabă de rezolvat. Spune-le că întorc mai târziu.

Secretul casei din grădină

Din clipa în care am aflat unde suntem am decis că trebuie să o fac, dar nu prea știam cum să procedez. Felurite scenarii îmi treceau prin minte, unele se terminau cu happy end, altele fără... „Oricum s-ar termina, trebuie s-o fac”, îmi repetam într-una în gând. Iar acum, rămas singur, am început să-mi pun planul în aplicare.

Așa cum am bănuț, prima persoană pe care am întrebat-o m-a lămurit imediat cum să ajung acolo. Din spusele femeii, mai aveam vreo zece minute răgaz să definitivez planul. Mergeam pe strada pustie urmărind numerele caselor care-mi arătau că sunt tot mai aproape de țintă. Iată-mă ajuns în dreptul aceluia gard de care mi-a zis femeia, iată și casa ascunsă îndărătul copacilor ce așteptau triști vremuri mai bune...

În zadar am căutat soneria. Să strig de aici n-avea niciun rost, sigur nu mă auzea nimeni și oricum asta nu făcea parte din plan. Mi-am încercat norocul și am apăsat clanța. Poarta s-a deschis cu ușurință și am pătruns pe o alee proaspăt curățată de zăpadă, apoi am închis poarta în urma mea. Mai aveam vreo cincizeci de metri până la momentul adevărului, până voi afla care dintre scenarii a fost mai aproape de realitate. Ce-i drept, nu era târziu să fac cale-ntoarsă, dar opțiunea asta era exclusă din start.

Nici la intrarea în casă nu era nicio sonerie, așa că am bătut destul de tare în geam, neștiind cât de departe se găsește locatarul casei. Asta dacă o fi cineva acasă, desigur.

Răspunsul nu s-a lăsat mult timp așteptat. Ușa unei camere s-a deschis și un bărbat s-a îndreptat grăbit spre ușa în fața căreia așteptam emoționat.

- Bună ziua, i-am zis după ce a deschis ușa. Sunteți domnul doctor?

- Da, răspunse omul amabil dar și oarecum contrariat. Care-i baiul, s-a întâmplat ceva?

- Eu sunt Oliver.

- Oliver?! Dar cum ai ajuns tu aici? exclamă el, sincer surprins. Apoi adăugă: hai, intră că ești înghețat de frig.

I-am povestit de înzăpezirea de la Trei Ape, cum am rămas cu autocarele la Berzovia pentru a continua drumul cu trenul, drum care s-a încheiat azi noapte, undeva în mijlocul câmpiei, printre nămeți.

În timp ce-i povesteam, masa s-a umplut de bunătăți. Dintr-o sticlă de pălincă au fost umplute două păhărele pe care le-am ciocnit, dar fără a mai pomeni nimic de ninsoare, viscol sau înzăpezire.

- Bine ai venit, Oliver!

- Bine te-am găsit, i-am răspuns în aceeași notă.

Nu se schimbaseră deloc de când l-am văzut ultima dată, în urmă cu mulți ani, pe când eram în clasa a patra. Îmi aminteam și de prima întâlnire, când aveam vreo trei ani și eram bolnav. Îl chemase Hermi să mă consulte și țin minte că mi-a lăsat niște medicamente roșii, tare faine la gust. Acum eram la a treia întâlnire. Oare când va fi patra, dacă va mai fi?

Tata a sunat la primărie de unde a aflat că abia pe la șapte sunt șanse să putem pleca spre Timișoara. A rămas stabilit ca atunci când se va ști exact ora plecării, să ne anunțe cineva.

Pe la ora cinci trebuiau hrănite animalele. Mi-a prezentat cu mândrie găinile, porcii și caprele ce se lăfăiau în cotețe și grajduri cu pereții capitonați cu baloți de paie, pentru a le feri de frig și viscol.

După ce am revenit în casă, mi-am luat inima în dinți pentru a duce planul mai departe:

- Dar Gabi unde este? am întrebat.

- Soră-ta e dusă la o vecină, prietenă de-a ei. Probabil se întoarce târziu, nu știu ce au de povestit, că de azi dimineață nu s-a mai întors.

Am aflat că e elevă în clasa a X-a la Liceul de Chimie din Timișoara și că ar vrea să urmeze medicina. Eu tot speram să ajungă acasă înainte de a suna cei de la primărie, dar n-a fost să fie și poate că a fost mai bine așa. Vor mai trece doi ani, până ce într-o frumoasă după amiază de primăvară a sunat telefonul:

- Bună ziua, se auzi o voce sfioasă. Puteți vă rog să o chemați pe Magdalena?

Atât vocea cât și textul îmi erau cunoscute. De vreo trei ori i-am zis fetei că nu cunosc nicio Magdalenă, dar se pare că avea memoria scurtă și peste câteva luni o lua iar de la capăt. De data asta aveam de gând să fiu mai ferm ca de obicei.

- Ți-am spus de atâtea ori că nu știu să stea vreo Magdalenă în casa asta. De fapt, cine-i Magdalena?

- E o colegă de școală. Știu că stă pe strada Independenței și am crezut că o cunoașteți...

O vagă bănuială mi-a încolțit în minte. Pentru a o verifica, am continuat:

- O colegă de școală? La ce școală?

- La Liceul de Chimie, veni răspunsul, oarecum așteptat.

- Da, da, da, acum înțeleg... și... pe colega Magdalenei o chemă cumva Gabi?

- Da, deci o cunoașteți?

- Nu, n-o cunosc. Gabi Florea, este?

- Da, de unde știți?

- Hmm... și pe mine tot Florea mă cheamă și nu cred că este o coincidență. De unde ai numărul ăsta, Gabi?

- Am găsit în urmă cu câteva luni o carte de vizită pe când făceam curățenie. Mi s-a părut ciudat, așa că am vrut să vă cunosc...

Au mai trecut câteva luni până ne-am cunoscut. Apoi lucrurile au intrat pe făgașul normal. Mergeam din ce în ce mai des la Gătaia, apoi am cunoscut-o și bunica de la Buteni, dar din păcate bunicul murise între timp. După ce tata și Gabi s-au mutat la Timișoara, destul de aproape de mine, îi vizitam și mai des. Îi plăcea să-mi povestească despre anii studenției, apoi despre evenimentele din '56 în urma cărora n-a lipsit mult să fie arestat. Uneori se oprea din povestit și zicea tainic:

- Despre asta vei afla când îmi scriu memoriile!

În prima zi a lunii aprilie 1994, primul drum pe care l-am făcut cu Caius după ce l-am luat de la maternitate a fost la tata. Câteva minute l-a ținut în brațe și atunci am văzut cât era de emoționat și fericit să-și cunoască primul nepoțel. Poate că în clipele acelea a regretat că a sărit peste o generație...

Câteva zile mai târziu a intrat în comă diabetică. L-a salvat în ultima clipă Stela, fosta sa soție, care venea zilnic să-l îngrijească. A mai trăit doi ani fără să-și revină, luând cu sine o mulțime de taine pe care trebuia să le aflu din memoriile rămase nescrise... Poate tocmai de aceea mă grăbesc să povestesc ce am de povestit, să nu se repete istoria. Închei aici paranteza, pentru că deocamdată suntem încă înzăpeziți la Gătaia iar de la Primărie am fost anunțați că trenul va pleca în sfârșit peste vreo oră.

Mi-am luat rămas bun de la tata, de la care am primit la plecare două pungi: una cu mere și una cu tot felul de porcării: șuncă, maiouș, cârnați afumați, caltaboș, sângerete, brânză, pâine, ceva dulcegării, dar și o sticlă de pălincă, cum numai ardelenii știu să facă! Cu siguranță le va prinde foarte bine prietenilor mei lihniți de foame, eu eram oricum sătul, pentru că toată după-masa m-am ghiftuit cu bunătățile de pe masă.

De la Primărie am plecat pe jos la gară unde sute de oameni așteptau să urce în tren. Erau două garnituri în gară dar nicidecum nu era pregătită de plecare. Cică ambele locomotive erau stricate iar a treia locomotivă era pe drum dinspre Timișoara. Atmosfera era incendiară, din toate părțile se auzeau tot felul de amenințări. Unii voiau să dărâme gara, alții mai pragmatici să-i dea foc, oricum, numai idei distructive, care sigur nu ne ajutau să ajungem acasă. Cu burta plină, mintea odihnită și trupul încălzit după ce am petrecut câteva ore la căldurică, vedeam altfel lucrurile. Mi-am croit drum prin mulțime spre biroul șefului gară pe l-am convins să mă lase să intru să-l rog ceva.

Știam că tata a vorbit de mai multe ori cu primarul și mă gândeam că acum este timpul să o fac și eu. Șeful de gară, care părea depășit de evenimente, mi-a făcut legătura cu primăria și peste câteva momente îl aveam pe primar la celălalt capăt al firului:

I-am mulțumit pentru felul în care ne-au găzduit în sala de ședințe, pentru tot ce au făcut pentru noi în aceea zi, apoi l-am informat că lumea este panicată, ajungând la capătul răbdării. L-am rugat să intervină la CFR, la partid, oriunde, să ne ajute să plecăm spre casă.

- Știu că e greu, dar dacă oamenilor li s-ar comunica un termen care poate fi respectat, dacă lumea ar vedea că se întâmplă ceva, cu siguranță atmosfera s-ar dezamorsa. Dacă nu se face nimic se poate întâmpla orice aici.

Primarul a cerut să vorbească cu șeful de gară care primea indicațiile pe care le confirma cu câte un:

- Am înțeles tovarășu' primar. Așa facem.

- Ioane, du-te și cuplează locomotiva la garnitură și dă drumul la abur, i s-a adresat unui ceferist ce stătuse în birou. Apoi s-a întors către mine și a spus:

- O să urce lumea în garnitura de pe linia unu și o să punem o locomotivă să încălzească vagoanele. De plecat nu poate pleca, dar măcar va fi trenul cald când ajunge locomotiva de la Timișoara și atunci puteți pleca imediat.

- În cât timp credeți că ajunge? am întrebat.

- În patruzeci de minute trebuie să fie aici, asta dacă nu se întâmplă nimic, adăugă el prevăzător.

- Deci credeți că la nouă am putea pleca?

- Da, la nouă ar trebui să puteți pleca. Oricum trenul ăsta nu va mai opri până la Timișoara, pe la zece ar trebui să ajungeți, m-a încurajat șeful de gară. Aș vrea să vă rog și eu ceva, mi-a spus el ușor fâstâcit... când ieșiți, spuneți-le oamenilor să urce în tren și să aibe răbdare că durează ceva până se încălzește toată garnitura. Vă rog frumos, spuneți-le dumneavoastră că eu nu-s obișnuit să vorbesc cu atâta lume.

Am ieșit din birou și am încercat să mă fac auzit, ceea ce nu a fost deloc ușor.

- Am vorbit cu primarul și mi-a promis că...

- De azi dimineață ne tot promite că plecăm de aici! s-a auzit din mulțime, alături de un cor de înjurături și amenințări care de data asta mă vizau și pe mine.

- Haideți să urcăm în trenul ăsta de la linia unu. Vor pune o locomotivă să încălzească trenul și când vine locomotiva de la Timișoara vom pleca imediat.

- Ce locomotivă dom'le? Îs două locomotive aici, de ce trebuie să mai stăm după încă una? De două zile îs pe drum, hai să-i batem pe ăștia că altfel ne mint în continuare!

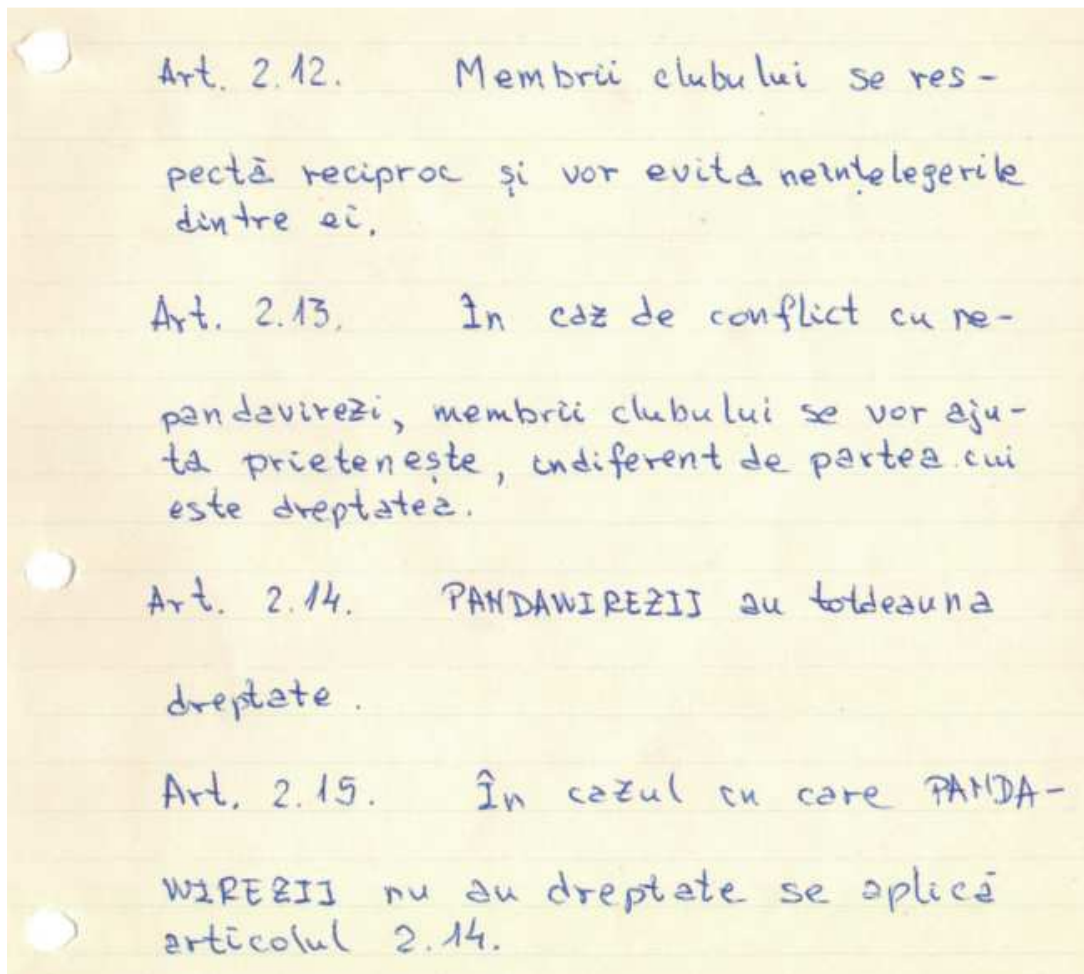
- Ia uitați-vă că deja s-a atașat locomotiva la garnitură. Haideți în tren că se dă drumul la încălzire. Cel târziu la ora nouă plecăm de aici, vă promit!

Eram dezamăgit că pandawirezii, în loc să fie de partea mea și să mă apere, erau gata să se alătore mulțimii în caz că se lăsa cu cafteală, ba chiar au regretat sincer că totul s-a terminat pașnic. Tare ar fi vrut să mă cotonogească și să-și aducă și ei contribuția! Abia după ce i-am mituit cu cele două pungi cu potol și sticla de pălincă au revenit la gânduri mai bune.

- În viitorul statut va trebui să se specifice clar că indiferent dacă au dreptate sau nu, pandawirezii trebuie să se ajute între ei, a propus Gyuri după ce sticla de pălincă a ajuns a treia oară la el.

- Dar asta nu se poate, a comentat Sandy, unul dintre cei mai porniți împotriva mea. Unde s-a mai pomenit ca pandawirezii să nu aibe dreptate?

Iată o problemă dificilă căreia legiuitorul va trebui să-i găsească o soluție. Iar soluția a fost pe măsura faptelor brave ale pandawirezilor. Iată ce prevede Statutul PANDA WIRA pentru astfel de situații:

Epilog

Conform planului, la ora zece seara am ajuns în Gara de Nord din Timișoara. Hermi mă aștepta acasă îngrijorată fiindcă niciodată nu s-a întâmplat să întârzii două zile fără să o anunț. Am aflat că nici cei de la IRET nu au sunat-o. Probabil că Franzl n-a reușit să transmită mesajul sau poate căăștia din Timișoara nu s-au sinchisit de el...

Sâmbătă nu m-am dus la lucru, dar am anunțat că am ajuns cu toții vii și nevătămați.

Luni, la prima oră, în timp ce povesteam colegilor peripețiile noastre, m-au chemat la personal unde piticul de serviciu, privindu-mă arogant m-a luat la întrebări:

- Dumneta știi, tovarășe Florea, că după trei absențe nemotivate ți se desface contractul de muncă?

- Da, știu. Care-i problema?

- Dumneata ai trei absențe nemotivate săptămâna trecută: joi, vineri și sâmbătă.

- Sunt trei absențe, nu trei absențe nemotivate, am încercat să-l pun la punct, simțind în același timp cum îmi crește tensiunea. Voi aduce motivare pentru toate zilele, l-am liniștit eu.

- Zăăăău? Și ce motivare mă rog, și-a continuat piticul interogatoriul cu vocea lui pițigăiată.

- De la BTT, care este organizatorul și poartă toată răspunderea, l-am lămurit eu, încercând să-mi păstrez calmul. S-a făcut tot ce a fost posibil, dar dacă până și trenul a rămas înzăpezit, e clar că nu s-a putut ajunge la timp.

- Tren înzăpezit? Eu am vorbit adineaori cu cei de la gară și mi-au spus că nu e niciun tren înzăpezit pe Regionala CFR Timișoara.

Asta e deja prea mult. Am început să-l înjur în gând ca birjarii, fără a uita nici o rudă de gradul I, II și III.

- Adică eu mint? Asta vreți să ziceți, că eu mint?

- Nu am spus asta, tovarășe Florea, dar vă rog să aduceți cât mai curând motivarea pentru că altfel...

S-a întrerupt subit pentru că l-a apucat sughițul. Iată dovada cea mai clară că dacă te pomenește cineva, chiar și în gând, te apucă sughițul! QED.

Am plecat furios de la personal, apoi am continuat să le povestesc colegilor peripețiile noastre. Dar nu pentru mult timp fiindcă iar a sunat telefonul. De data asta era Reli:

- Ciao Oliver, ai venit la lucru?

- Normal, că altfel n-aș fi aici.

- Cum te simți, ești bine?

- Da. Dar tu?

- Și eu mi-s bine. Uite de ce te-am sunat... o știi pe Ioli, colega mea de la conta?

- Da, o știu.

- Uite ce este, bărbatu-său este șeful Agenției BTT, știi?

- Nu, nu știam, dar ce mai contează acum?

- Contează. I-am spus lui Ioli să vorbească cu el pentru motivări. A vorbit și i-a spus să meargă cineva după ele.

- Na, foarte bine. Deja m-a stresat piticul de la personal, băga-l-aș în măsă, m-am confesat eu.

- Pai atunci uite ce m-am gândit eu... tu îi cunoști pe ăia că ai mai fost de atâtea ori...

S-a întrerupt pentru că a apucat-o sughițul. Deci chestia asta funcționează și prin telefon! Va trebui să fiu mai atent, pentru că poate avea urmări tare neplăcute!

Ce să fac, am zis că mă duc. Mi-am găsit ceva urgent de rezolvat la Centrul de Calcul, mi-am făcut bilet de voie hotărât să nu mă mai întorc în ziua aceea la lucru. În drum spre Centrul de Calcul am poposit la BTT. De cum am intrat pe ușă am dat de vechea mea cunoștința, care de cum m-a văzut a afișat un rânjet satisfăcut.

- Am auzit că ați avut aventuri la Trei Ape, ha, ha! Cu ce problemă ai venit?

- Am venit după motivări, am zis cât se poate de amabil.

- Numai săptămâna viitoare, că șeful este plecat. Vino luni sau mai bine marțea viitoare și capeți motivările.

- Am vorbit cu șeful și mi-a zis să vin că le-a lăsat la domnu' Ivașcu, i-am replicat chiar în timp ce l-a apucat și pe ăsta sughițul.

- Aaaa, pentru voi erau motivările? zise el scoțând un teanc de motivări din sertar, în timp ce rânjetul i se transformă într-un zâmbet mios. De câte aveți nevoie?

Mi-a dat motivările, i-am mulțumit frumos și am plecat. Am închis ușa după mine și m-a apucat sughițul.